

UZASADNIENIE

M. G. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 10 listopada 2012 r. do 16 stycznia 2013 r. w Z., woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadził P. i J. F. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 38 298,51 złotych poprzez wprowadzenie go w błąd co do rzeczywistego zamiaru zapłaty za dostarczony dla firmy (...) Sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. wbrew przepisom ustawy jako Prezes (kierownik jednostki) spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. w K., woj. (...) nie złożył w 2012 r. we właściwym rejestrze sądowym tj. Sądzie Rejonowym dla Krakowa Śródmieścia Wydział XII Gospodarczy sprawozdania finansowego za rok 2011 z działalności firmy (...) sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 79 ust. 4 ustawy o rachunkowości

III. wbrew przepisom ustaw jako Prezes (kierownik jednostki) spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. w K., woj. (...) nie złożył w 2013 r. we właściwym rejestrze sądowym tj. w Sądzie Rejonowym dla Krakowa Śródmieścia Wydział XII Gospodarczy sprawozdania finansowego za rok 2012 z działalności firmy (...) sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 79 ust. 4 ustawy o rachunkowości

IV. wbrew przepisom ustawy jako Prezes (kierownik jednostki) spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. w K., woj. (...) nie złożył w 2014 r. we właściwym rejestrze sądowym tj. w Sądzie Rejonowym dla Krakowa Śródmieścia Wydział XII Gospodarczy sprawozdania finansowego za rok 2013 z działalności firmy (...) sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 79 ust. 4 ustawy o rachunkowości

V. będąc Prezesem Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. nie zgłosił w okresie od 1 lutego 2013 r. do 19 maja 2014 r. w K., woj. (...) wniosku o upadłość (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. do właściwego Sądu Rejonowego w Krakowie Śródmieściu Wydział VII Gospodarczy pomimo powstania warunków uzasadniających według przepisów upadłość spółki,

tj. o czyn z art. 586 k.s.h.

Wyrokiem z dnia 29 marca 2019 roku, w sprawie o sygn. akt II K 157/16, Sąd Rejonowy w Zgierzu:

- oskarżonego M. G. uniewinnił od zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I,;
- oskarżonego M. G. uznał za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II, wypełniającego dyspozycję 79 ust. 4 ustawy z dnia 29.09.1994 r. o rachunkowości i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;
- oskarżonego M. G. uznał za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III, wypełniającego dyspozycję 79 ust. 4 ustawy z dnia 29.09.1994 r.

o rachunkowości i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

4. oskarżonego M. G. uznał za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV, wypełniającego dyspozycję 79 ust. 4 ustawy z dnia 29.09.1994 r. o rachunkowości i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

5. oskarżonego M. G. uznał za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie V, wypełniającego dyspozycję art. 586 § 1 k.s.h. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 586 § 1 k.s.h. wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

6. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby;

7. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. kary grzywny orzeczone w punktach 2, 3 i 4 połączył wymierzając oskarżonemu M. G. karę łączną 75 stawek dziennych, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

8. kosztami postępowania w zakresie czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia obciążył Skarb Państwa;

9. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania w całości, przejmując koszty te na Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego M. G. oraz pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych P. F. i J. F..

Obrońca oskarżonego M. G., na podstawie art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w części, tj. w zakresie punktu 5, na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. obrońca oskarżonego powyższemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony będąc Prezesem Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. nie zgłosił w okresie od 1 lutego 2013 roku do 19 maja 2014 roku w K. wniosku o upadłość (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. do właściwego Sądu Rejonowego w Krakowie Śródmieściu Wydział VII Gospodarczy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. obrońca oskarżonego M. G. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu z art. 586 k.s.h.

Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych, na podstawie art. 444 k.p.k. zaskarżyła powyższy wyrok:

I. w całości na niekorzyść oskarżonego w zakresie czynu I wypełniającego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. tj. rozstrzygnięcia o winie poprzez uniewinnienie oskarżonego w punkcie 1 wyroku od zarzucanego mu czynu i wobec powyższego braku wymierzenia kary i zastosowania środków kompensacyjnych,

II. w części na niekorzyść oskarżonego co do kary wymierzonej za czyny opisane w punktach 2, 3 i 4 oraz 7.

Zaskarżonemu wyrokowi na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1, 2, 3 k.p.k. w zakresie punktu 1 wyroku pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych zarzuciła:

1. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz wybiórczo i pobieżnie dokonaną ocenę materiału dowodowego przejawiającą się w uznaniu, iż stan (...) Sp. z o.o. pozwalał na zaspokojenie należności pokrzywdzonych, w tym w szczególności w odroczonym 30-dniowym terminie płatności, ocenę sporządzonej przez biegłego R. P. opinii z pominięciem jej warunkowego aspektu, dokonanych przez biegłego założeń, w tym co do konieczności utworzenia

rezerwy na niepewne należności i jej wpływu na stan finansowy spółki w okresie zaciągania zobowiązania wobec pokrzywdzonych (niewypłacalność już w 2012r.), a także specyfiki funkcjonowania (...) Sp. z o.o., w szczególności powiązania jej stanu ze stanem finansowym (...) Sp. z o.o. Sp. komandytowej, pominięcia okoliczności, że spółka (...). zo.o. Sp. komandytowa już w 2012r. znajdowała się w stanie niewypłacalności, co wynikało wprost w opinii biegłego L. S. sporządzonej w sprawie Sądu Rejonowego w Pabianicach II Wydział Karny o sygn. akt II K 630/15, nie odniesienie się przez Sąd do części dowodów zgromadzonych w sprawie w postaci pism od firm zlecających usługi (...) Sp. z o.o. tj. z pisma (...) Sp. z o.o. z dnia 01.10.2018r. wraz z załącznikiem o potrąceniu wierzytelności wzajemnych k. 237-238 akt sprawy II K 157/16 oraz pisma (...) Sp. z o.o. Sp. k. z dnia 12.10.2018r. k. 263, z których wynika że przedsiębiorstwa te nie wypłaciły kaucji gwarancyjnych E. K. Sp. zo.o., ale nadto nie wypłaciły należności za wykonane usługi z uwagi na wady robót, co miało wpływ na ocenę sytuacji finansowej spółki, pominięcie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Chrzanowie II Wydział K. w sprawie o sygn.akt II K 645/15, w szczególności protokołu kontroli Naczelnika Urzędu Skarbowego w C. w sprawie KP/5030- (...), stanowiącego załącznik do aktu oskarżenia M. G. z akt sprawy Sądu Rejonowego w Chrzanowie II Wydział Karny sygn. akt II K 645/15, w trakcie której sporządzono listę niezapłaconych przez spółkę należności za IV kwartał 2012r. i I kwartał 2013r. (obejmującą m.in. należności P.J. F. (...) S.C. - s. 9 w/w protokołu), braku odniesienia się przy ustalaniu zamiaru oskarżonego do okoliczności, że z pisma (...) Sp. z o.o. z 03.10.2018r. wynika, że przysługujące spółce (...) o.o. kaucje gwarancyjne zostały zwrócone z pokrzywdzeniem wierzycieli na rachunek osób powiązanych z oskarżonym, pominięcie zeznań pokrzywdzonych w zakresie w jakim oskarżony zapewniał ich o zapłacie należności i jedynie krótkich trudnościach płatniczych oraz w zakresie zachowania oskarżonemu po otrzymaniu ostatniej dostawy towaru i ich wpływu na ocenę zamiaru, w tym również nie odniesienie się przez Sąd I instancji do czasookresu składania zamówienia z odroczonym terminem płatności i czasookresu upływu terminu płatności w porównaniu do chwili faktycznego zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej przez (...) Sp. z o.o. jako podlegającej ocenie z punktu widzenia zamiaru oskarżonego co do doprowadzenia pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a także nie odniesienie się do zachowania oskarżonego po otrzymaniu ostatniej z dostaw, uchylenia się od oceny sprzeczności zeznań świadka A. D. składanych w niniejszej sprawie oraz w sprawie Sądu Rejonowego w Chrzanowie o sygn. II K 645/15 w zakresie faktycznego stanu finansowego spółki, realizacji zobowiązań przez spółkę, wysokości niezapłaconych należności,

2. mający wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę poprzez uznanie, że sytuacja E. kontrakt Sp. z o.o. pozwalała na wywiązanie się ze zobowiązania wobec pokrzywdzonych, a oskarżony nie działał z zamiarem doprowadzenia pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w szczególności wobec dochodzenia przez niego niezapłaconych należności przed Sądem, wobec poinformowania pokrzywdzonych o przejściowych trudnościach płatniczych i przyjęcie wobec powyższego, że pokrzywdzeni wiedzieli o faktycznej sytuacji finansowej (...) Sp. z o.o., a więc nie działali w błędzie, w tym pominięcie zachowania oskarżonego bezpośrednio po otrzymaniu dostaw, w tym zerwaniu kontaktu, nie ubieganiu się o rozłożenie na raty lub dalsze odroczenie płatności, wypłacie kaucji gwarancyjnych z pokrzywdzeniem wierzycieli za pośrednictwem osób trzecich, choć prawidłowa ocena materiału dowodowego przeczy powyższymi wnioskami, jakoby oskarżony nie działał z zamiarem doprowadzenia pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

3. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 286 § 1 k.k. polegającą na przyjęciu, że poinformowanie pokrzywdzonych przez oskarżonego ubiegającego się o odroczony termin płatności tj. do 30 dni o przejściowych problemach finansowych, przy jednoczesnym zaniechaniu płatności wobec innych kontrahentów, złej sytuacji finansowej w obydwóch powiązanych spółkach tj. (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. Sp. komandytowej, czasookresu zaciągnięcia zobowiązania u pokrzywdzonych (2 miesiące przed całkowitym zaprzestaniem prowadzenia działalności gospodarczej), uzależnieniu zapłaty od powodzenia przyszłych transakcji nie wypełnia znamienia działania z zamiarem doprowadzenia pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie ich w błąd co do rzeczywistych możliwości płatniczych (...) Sp. z o.o.

W konkluzji apelacji, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i § 2 k.p.k., pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1 poprzez uznanie oskarżonego M. G. za winnego popełnienia czynu wypełniającego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności

w wymiarze 2 lat oraz orzeczenie na rzecz oskarżycieli posiłkowych (pokrzywdzonych) obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 k.k. w wysokości 38.298,51 złotych, względnie nawiazki na rzecz pokrzywdzonych, zaś z ostrożności procesowej wobec niewykorzystania przez Sąd Rejonowy całego dostępnego materiału dowodowego w sprawie poprzez jego nieujawnienie na rozprawie głównej wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania;

II. Zaskarżonemu wyrokowi w zakresie punktu 2, 3, 4 i 7 na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k. pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych zarzuciła rażąco niewspółmierność kary w stosunku do stopnia szkodliwości społecznej czynów, nagminności ich popełniania, wymierzenie kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, która ze względu na jej wysokość ma charakter jedynie symboliczny, wobec czego nie zostaną wobec oskarżonego osiągnięte cele kary i wniosła o wymierzenie oskarżonemu za każdy z tych czynów kary po 50 stawek dziennych grzywny z określeniem wysokości jednej stawki dziennej na 100 zł.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Apelacje obrońcy oskarżonego M. G. oraz pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych P. i J. F. nie zasługują na uwzględnienie.

Należy zauważyć, że sąd rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania karnego, a uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wymogom proceduralnym i nie wykracza poza granice swobodnej oceny dowodów i jest zgodne z zasadami prawidłowego rozumowania.

Sąd pierwszej instancji w sposób wyczerpujący i logicznie niesprzeczny uzasadnił w oparciu o jakie dowody uznał oskarżonego za winnego popełnienia przypisanych mu w punktach 2 – 5 zaskarżonego wyroku przestępstw, a także powody, dla których uniewinnił M. G. od popełnienia zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu przestępczego.

Argumenty podniesione we wniesionych apelacjach stanowią w istocie polemikę z rozstrzygnięciem sądu meriti oraz dokonaną przez ten sąd oceną dowodów, która w pełni znajduje ochronę w treści art. 7 k.p.k.

Właściwie wszystkie zarzuty wniesionych apelacji, dotyczące tak obrazy przepisów postępowania, która miała mieć wpływ na treść wyroku w postaci naruszenia naczelnej zasad postępowania karnego – wyrażonej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów oraz przepisów art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., jak i rzekomego błędu w ustaleniach faktycznych mają polemiczny charakter. W swej argumentacji zarówno obrońca oskarżonego, jak i pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych przedstawili bowiem swój własny, odmienny punkt widzenia na dokonaną przez sąd pierwszej instancji ocenę przeprowadzonych dowodów. Zarzut podniesiony w apelacji, dotyczący niewłaściwej oceny materiału dowodowego – aby był skuteczny – nie może jednak być skonstruowany wyłącznie na zasadzie stwierdzenia, iż sąd pierwszej instancji popełnił błąd, ponieważ dał wiarę określonego dowodowi (lub jej nie dał), podczas gdy zdaniem skarżącego tenże dowód jest niewiarygodny (lub wiarygodny). Tymczasem nie sposób oprzeć się wrażeniu, iż zarzuty podniesione w apelacjach obrońcy oskarżonego M. G. oraz pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych P. i J. F. zbudowane były na takiej właśnie zasadzie. Obrońca oskarżonego we wniesionym środku odwoławczym forsuje pogląd, iż sąd pierwszej instancji błędnie przypisał oskarżonemu przestępstwo polegające na niezłożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości przedsiębiorcy we właściwym czasie, próbując wykazać, iż oskarżony w istocie wniosek taki złożył, tylko został on pozostawiony bez rozpoznania w efekcie niezuzupełnienia braków formalnych (nieopłacenia wniosku), zaś pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych forsuje pogląd, iż właściwa ocena zgromadzonego materiału dowodowego winna była doprowadzić sąd meriti do przekonania, iż oskarżony w istocie popełnił czyn wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Trzeba w tym miejscu przypomnieć, iż to sąd pierwszej instancji jest organem właściwym do rozstrzygania sprawy i do oceny dowodów. Zgodnie z art. 7 k.p.k. kształtuje on swoje przekonanie dotyczące przebiegu zdarzenia na zasadzie swobodnej oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów. Co przy tym ważne – ocena swobodna nie jest równoznaczna z oceną dowolną, jako że musi ona zostać przeprowadzona z uwzględnieniem zasad prawidłowego

rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Co więcej – przeprowadzając ocenę materiału dowodowego sąd jest z urzędu zobowiązany do tego, aby badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.).

Tymczasem ani oskarżony, ani jego obrońca, jak również ani oskarżyciele posiłkowi, ani ich pełnomocnik – prowadząc polemikę z ustaleniami i wnioskami sądu pierwszej instancji – nie muszą kierować się powyższą zasadą obiektywizmu. Mogą bowiem całkowicie pomijać, bagatelizować, czy też spychać na dalszy plan te dowody, które są niewygodne z punktu widzenia realizacji linii obrony oraz równocześnie podkreślać i nadawać szczególne znaczenie tym, które są z tego punktu widzenia wygodne, mogą również w odmienny od sądu sposób interpretować różne okoliczności, nadawać im inne znaczenia. I taka właśnie sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie.

Odnosząc się zatem w pierwszej kolejności do apelacji obrońcy oskarżonego, wskazać należy, iż podniesione w niej zarzuty są chybione. Obrońca M. G. zaskarżając wyrok sądu pierwszej instancji wskazał bowiem, iż błędnym ustaleniem tegoż sądu było wskazanie, iż w okresie od 01 lutego 2013 roku do 19 maja 2014 roku oskarżony, działając jako prezes zarządu (...) Sp. z o.o. nie zgłosił wniosku o upadłość spółki, podczas gdy w istocie oskarżony wniosek taki złożył w dniu 05 grudnia 2013 roku. Wskazać jednakże należy, iż istotą przestępstwa z art. 586 Kodeksu spółek handlowych jest niezgłoszenie wniosku o upadłość spółki pomimo zaistnienia warunków uzasadniających upadłość spółki – znaczenie ma zatem moment, w którym doszło do sytuacji, w której ogłoszenie upadłości – według przepisów prawa – stało się konieczne. Zgodnie z treścią ustnej opinii biegłego rewidenta, przesłuchanego uzupełniająco w trakcie rozprawy odwoławczej (k. 379), wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...) powinien zostać zgłoszony na koniec 2012 roku, najpóźniej zaś w styczniu 2013 roku – w tym bowiem czasie spółka ta nie była już w stanie na bieżąco regulować swoich zobowiązań. Do popełnienia przestępstwa z art. 586 k.s.h. doszło zatem wcześniej, aniżeli w czasie kiedy M. G. stosowny wniosek złożył, a przypisanie mu w zaskarżonym wyroku tegoż przestępstwa było jak najbardziej prawidłowe. Wymierzona oskarżonemu za ten czyn kara 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat nie jest rażąco niewspółmiernie surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Odnosząc się z kolei do zarzutów podniesionych w apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych P. i J. F. wskazać należy, iż również są one chybione. Większość zarzutów wskazanych apelacji skupiona została na próbie podważenia ustaleń sądu meriti dotyczących uniewinnienia oskarżonego M. G. od popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych w treści wniesionego środka zaskarżenia dąży do wykazania, iż oskarżony w chwili zawierania umowy z firmą oskarżycieli posiłkowych nie miał zamiaru uregulować zobowiązań wynikających z zawieranej umowy. W świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego i ustalonych okoliczności z takim twierdzeniem pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych nie sposób się jednakże zgodzić. Jak słusznie zauważył bowiem sąd rejonowy, początkowo spółka oskarżonego dokonywała przedpłat za dostarczane przez firmę oskarżycieli posiłkowych materiały budowlane. Dopiero przy kolejnych dostawach oskarżony zwrócił się do P. i J. F. o odroczenie terminów płatności faktur nie tylko informując ich o złej kondycji finansowej własnej spółki, ale również wskazując powody, dla których taka sytuacja ma miejsce (oskarżony nie ukrywał, że spółka, której był prezesem oczekuje na zapłatę należności przez jej dłużników). Początkowo, kiedy doszło do niedotrzymania terminu płatności pierwszych faktur na rzecz oskarżycieli posiłkowych, problemy spółki (...) miały mieć charakter jedynie przejściowy – spółka faktycznie oczekiwała na zapłatę za wykonane usługi przez jej własnych kontrahentów – z zeznań świadka A. D. wynika, że dochodziła ona swoich należności, jednakże bezskutecznie. Co więcej, z opinii biegłego rewidenta wynika, że stan wierzytelności spółki (...) wskazuje na to, że gdyby miała ona terminowo i prawidłowo zapłacone przysługujące jej należności wykazywałaby nadwyżkę pozwalającą na pełne pokrycie zaciągniętych długów. Z ustalonego stanu faktycznego wynika zatem, iż oskarżony nie wprowadził oskarżycieli posiłkowych w błąd co do faktycznego zamiaru zapłaty za wystawione faktury. To zła sytuacja finansowa spółki (...), a konkretnie brak możliwości ściągnięcia przysługujących jej wierzytelności, była bezpośrednią przyczyną poniesienia straty przez oskarżycieli posiłkowych, nie zaś wprowadzenie ich w błąd przez M. G.. Słusznie przy tym sąd pierwszej instancji wskazał, iż brak jest w niniejszej sprawie okoliczności pozwalających na stwierdzenie, że oskarżony już w chwili zawierania umowy nie miała zamiaru uregulowania należności. Do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez P. i J. F. faktycznie w niniejszej sprawie doszło, jednakże dla bytu

przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. nie wystarczającym jest ustalenie, że do takiego niekorzystnego rozporządzenia doszło – niezbędnym jest również wykazanie winy sprawcy, a zatem świadomego wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego w tym właśnie celu – a tego znamienia w niniejszej sprawie nie sposób wykazać, co słusznie zauważył sąd meriti.

Mając powyższe na uwadze, w realiach niniejszej sprawy uznać należało, iż zarówno uniewinnienie oskarżonego M. G. od popełnienia przestępstwa zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, jak i przyjęcie przez sąd rejonowy zawinionego sprawstwa oskarżonego odnośnie przypisanych mu w punktach 2 – 5 zaskarżonego wyroku czynów przestępczych było w pełni uzasadnione.

Kwalifikacja prawna czynów przestępczych przypisanych oskarżonemu także odpowiada prawu.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w niniejszej sprawie tego rodzaju uchybień, które skutkować musiałyby koniecznością uchylenia wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Nie stwierdzono także tego rodzaju uchybień, które prowadzić musiałyby do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego kary.

Orzeczenie o karze wymierzonej oskarżonemu za przypisane mu w punktach 2 – 5 zaskarżonego wyroku przestępstwa, a także orzeczenie o karze łącznej bowiem, w ocenie sądu odwoławczego, jest prawidłowe i nie ma powodu do jego korekty.

Mając zatem powyższe na względzie należy uznać, że orzeczone wobec oskarżonego przez sąd pierwszej instancji kary jednostkowe, w tym kara 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, jak i kara łączna grzywny w wymiarze 75 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych za przypisane mu przestępstwa nie nosi znamion kary rażąco niewspółmiernie surowej w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Jednocześnie wskazać należy, iż Sąd Okręgowy w Łodzi nie rozpoznał apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych P. i J. F. w zakresie, w jakim zaskarżył on kary jednostkowe i karę łączną orzeczoną wobec oskarżonego M. G. za czyny przypisane mu w punktach 2 – 5 zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, iż nie był on uprawniony do skarżenia wyroku w tej części. Oskarżyciele posiłkowi w zakresie czynów z art. 79 ust. 4 ustawy o rachunkowości, jak z art. 586 k.s.h. nie byli pokrzywdzonymi (są to przestępstwa formalne, w których pokrzywdzony w ogóle nie występuje), a zatem nie posiadali oni gravamen do zaskarżenia wyroku w tejże części.

Sąd odwoławczy nie znalazł zatem podstaw do uwzględnienia apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego M. G., a także pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych P. i J. F. i dlatego na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy jako odpowiadający prawu.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od oskarżycieli posiłkowych P. F. i J. F. kwoty po 107 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie przed sądem drugiej instancji.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy w Łodzi, mając na względzie trudną sytuację majątkową i osobistą oskarżonego M. G. zwolnił go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.